

advokát nepředložil a následkem úmrtí R. T. nemohl předložiti plnou jeho moc ve lhůtě podle § 38 c. ř. s. mu udělené. Proto právem vyslovil odvolací soud podle §§ 6 a 7 c. ř. s. zmatečnost celého řízení a rozsudku první stolice. Procesní předpisy jest vykládati přesně, poněvadž upravují formální stránku, a nezná-li c. s. řád jiné jednání bez příkazu ve sporu, nelze je připustiti, ano by to odporovalo stěžejním zásadám c. ř. s. Pozůstalost není žalobcem a nemohou proto ani dědici vystupovati za žalobce a udíleti plnou moc, nehledě ani k tomu, že v souzeném případě by byla porušena zásada vyslovená v rozhodnutích č. 2866, 12372, 12940 sb. n. s., podle nichž nárok na bolestné přechází na dědice a jest postupitelný jen, byl-li za živa poškozeného uznán škůdcem ve smíru nebo soudně žalobcem uplatněn, což se v souzeném případě nestalo. Rekurs do výroku o útratách jest přípustný proto, že nejde o uložení útrat podle §§ 40 až 55 c. ř. s., nýbrž podle § 38 odst. 2 c. ř. s., na kterýžto případ se ustanovení § 528 c. ř. s. nevztahuje, a platí proto ustanovení § 514 odstavec 1 a § 38 odstavec 2 c. ř. s., jež připouštějí neobmezeně rekurs do výroku o útratách. Než ani tu rekurs není důvodný, any jsou splněny předpoklady odstavce 2 § 38 c. ř. s. pro uložení náhrady útrat Dr. H-ovi tím, že plnou moc v udělené mu lhůtě nepředložil.

Čís. 14231.

Hospodář, který zjednal k mlácení odborníka, provozujícího mlácení po živnostensku a za plat pro třetí osoby s vlastní mlátičkou, neručí podle § 1157 obč. zák. za úraz, jež utrpěl zaměstnanec pracující z příkazu hospodářova na vále mlátičky.

(Rozh. ze dne 8. března 1935, Rv I 337/33.)

Spolužalovaný Václav F. sjednal Josefa B-e a Václava Š-u, kteří jako spoluvlastníci mlátící garnitury provozovali po živnostensku za plat mlácení hospodářům, k výmlatu sklizně spolužalované Anny F-ové. Zároveň najal k pracem při mlátičce žalobkyni Annu N-ou, která při mlácení utrpěla úraz tím, že vál mlátičky, na němž stála, se od mlátičky utrhla. Žalobkyně domáhá se na žalovaných náhrady škody. První soud neuznal žalobní nárok důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalobkyně změnil rozsudek prvního soudu a uznal, že žalobní nárok je důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d k dovolání žalovaných obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolání je odůvodněno, pokud vytýká odvolacímu rozsudku nesprávné posouzení věci po stránce právní. I kdyby bylo souhlasiti s od-

volacím soudem, že úraz žalobkyně byl způsoben vadným opatřením a postavením válu mlátícího stroje, na němž žalobkyně pracovala, nelze za to činiti zodpovědnými žalované. Odvolacímu soudu jest sice přisvědčiti v tom, že se ručení podle § 4 nař. místodržitelství v Čechách ze dne 12. března 1907 č. 33 z. z. vztahuje na osobu hospodářského podnikatele bez rozdílu, zda jest sám vlastníkem mlátícího stroje (sb. n. s. čís. 4074). Než v souzeném případě jest zjištěno nejen, že stroj, na němž přišla žalobkyně k úrazu, patřil B. a Š., nýbrž i že B. a Š. byli zjednáni i k mlácení samému a že důsledkem tohoto příkazu provedli postavení mlátící garnitury a rozložení válu ve stodole žalované i výmlat samotný osobně jako samostatní podnikatelé. Byli tedy zástupci stanovenými hospodářem k mlácení a tím byl hospodář zproštěn zodpovědnosti podle § 4 cit. nař., neboť tento předpis stanoví výslovně, že za zachovávaní předpisu nařízení jsou zodpovědni majitelé hospodářských podniků nebo jich zástupci (srov. sb. n. s. čís. 4074). Z téhož důvodu nelze ručení žalované strany odůvodniti ani ustanovením § 1157 obč. zák. v doslovu třetí dílčí novely. Ručení podle tohoto ustanovení není ručením za výsledek. To plyne jasně z materiálu k třetí dílčí novele, jež na stránce 346 dovozují, že povinnost zaměstnavatele, stanovená novým doslovem § 1157 obč. zák., rozumí se sama sebou, a podotýkají, poukazující k ustanovení §§ 1295 a 1298 obč. zák., že nárok na náhradu škody podle tohoto ustanovení předpokládá kulposní zavinění zaměstnavatele. Také požaduje toto ustanovení již podle svého doslovu jen taková ochranná opatření, jež jsou podle povahy služby možná. Nejde tedy o absolutní zajištění zaměstnance proti všelikému nebezpečí spojenému s provozem zaměstnavatele, nýbrž jen o opatření, jež lze na zaměstnavateli rozumně podle zkušeností denního života žádati, a zaměstnavatel ručí za jich nedostatek jen, když jej zavinil. V souzeném případě je zjištěno, že B. a Š. jsou kováři a provozují se svou mlátičkou mlácení po živnostensku a za plat pro třetí osoby. Jde tedy o odborníky a žalovaní již tím, že svěřili postavení mlátičky s válem, na němž měli jejich lidé pracovati, odborníkům, postarali se řádně o bezpečnost těchto lidí a nelze jim vytýkati, že se nepřesvědčili, jak byl vál postaven, a že B. a Š. neupozornili na případné vady, neboť mohli se právem spolehnouti, že B. a Š. mají mlátící stroj v pořádku a že jej postaví tak, aby se osobám na vále pracujícím nic nepřihodilo. Nelze na nich rozumně žádati, by jako lidé neodborní vynaložili větší znalost a péči, než odborníci B. a Š., kteří ostatně, byvše k mlácení zjednáni smlouvou o dílo, je provedli jako samostatní podnikatelé a jako takoví postavili stroj s válem na vlastní zodpovědnost. Je sice zjištěno, že žalovaní byli při mlácení osobně přítomni, ale je také zjištěno, pokud se týče nesporno, že jim nepřislušela a jimi také nebyla vykonána ingerence na mlácení samé po stránce technické. Žalovaný Václav F. odnášel jen od mlátícího stroje pytle s obilím a spolužalovaná Anna F-ová nosila od mlátícího stroje plevy a dávala lidem přesnídávku. Nelze proto žalovaným právem vytýkati, že porušivše předpis § 1157 obč.

zák., totiž nestaravše se řádně o bezpečnost a zdraví lidí, pracujících na vále mlátičky, zavinili úraz žalobkyně, a bylo proto dovolání vyhověti.

Čís. 14232.

O nároku na náhradu škody, vyvozovaném z konání nebo opomenutí orgánu žalovaného finančního eráru jako vymáhajícího věřitele v berní exekuci na pohledávku žalobce jako daňového dlužníka, rozhoduje soud všeobecně příslušný a nikoliv krajský soud civilní v Praze, příslušný podle zák. č. 4/18 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 8. března 1935, R III 712/34; důvody viz Úr. sb. č. 2006.)

Čís. 14233.

Nebyl-li směnečný platební příkaz správně doručen žalovanému, jest i žalovaný oprávněn k návrhu, aby doručení bylo znovu provedeno podle předpisu § 106 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. března 1935, R II 84/35.)

Směnečný platební příkaz nebyl doručen žalované do vlastních rukou. K jejímu návrhu prohlásil procesní soud doručení to za zmatečné a nařídil opětné doručení směnečného platebního příkazu žalované. Rekursní soud návrh žalované na opětné doručení směnečného platebního příkazu zamítl. Důvody: Směnečný platební příkaz byl žalované podle zpátečního lístku doručen k vlastním rukám v modré obálce. Zpáteční lístek ten jest listinou veřejnou podle §§ 292 a 110 c. ř. s., která tvoří plný důkaz o tom, že zásilka byla řádně doručena. Nesprávnost příběhu veřejnou listinou osvědčeného, tedy v projednaném případě nesprávnost doručení lze podle § 292 c. ř. s. uplatnití především podáním žalující na procesní soud s návrhem, aby byl směneční platební příkaz znovu doručen. Není přípustné, aby procesní soud po skončeném procesním řízení se zabýval mimo spor touto otázkou na návrh žalované, prováděl o tom důkazy a rozhodoval, zda žalované byl směneční platební příkaz řádně doručen, čili nic. Neboť, nebyl-li jí dosud doručen, není tím žalovaná vůbec dotčena a není na řízení účastněna. Teprv, byla-li by proti ní na základě tohoto příkazu pak vedena exekuce, jest na ní, aby se proti ní bránila žalobou ve smyslu § 39 čís. 5 ex. ř., v níž může uplatnití, že směneční platební příkaz proti ní neexistuje, poněvadž jí řádně nebyl doručen.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a uložil mu, by o rekursu znovu rozhodl.